

Que es dutxin!

written by Alfons Duran Pich | 18 de juny de 2022

Ales primeries dels anys cinquanta del segle passat, algun dissabte a la tarda acompanyava el meu pare a la tertúlia privada que compartia amb un grup d'amics afins al pensament liberal (una illa en un mar de feixistes i ultramuntans). Aquesta tertúlia ocultava la seva clandestinitat tot jugant a billar (modalitat xapó), un joc en què tant la taula com els tacs semblaven enormes als meus ulls d'adolescent.

Mentre uns jugaven, els altres parlaven. Jo, a la distància, escoltava atentament mentre prenia un berenar *Prèmium*. No entenia res, però sí que em va quedar gravada una frase que un d'aquell grup d'adults envellits que havien perdut la guerra en termes morals, repetia una vegada i una altra: "Que es dutxin".

Mai no li vaig preguntar al meu pare sobre el tema i la seva mort sobtada al cap d'uns anys (quan jo només en tenia setze) em va deixar amb molts interrogants. Vaig madurar aviat, perquè la vida de vegades accelera la teva maduració, i un dia vaig contrastar el meu punt de vista amb la meva mare, una dona intel·ligent i lúcida, vint anys més jove que el meu pare, i que va ser la base de la meva personalitat i el meu caràcter. Era evident que aquell "Que es dutxin" no tenia res a veure amb una recomanació d'higiene personal. Apuntava molt més alt, era un crit esgarriós en defensa de les llibertats, que demanava desprendre's de totes aquelles escombraries ideològiques de matriu castellana que les elits espanyoles arrossegaven des del segle XIV. Perquè el feixisme-franquisme no fou més que la continuïtat d'una concepció de l'estat on el centralisme, el nacionalcatolicisme, la unicitat i el poder condigne s'expressaven mitjançant una monarquia absoluta, corrupta i violenta.

Penso que aquesta recomanació ingènua estava condemnada al

fracàs. Aquests tipus neixen amb uns davantals de plom, com els que usen els operatius en medicina nuclear, davantals que els assegurin la protecció davant de qualsevol “desviació ideològica” que pogués qüestionar el seu sacrosant dogma.

I si algú dubta d'aquest plantejament, dubte raonable exempt d'apriorismes, només ha de comprovar empíricament com l'aparell de l'Estat (en el seu ampli ventall d'instruments repressius, siguin de naturalesa política, jurídica, administrativa, social, paramilitar, mediàtica, etc.), actuen alhora per liquidar d'arrel qualsevol mena de rebel·lia. Entre els afectats, qui no té una inspecció fiscal “Taylor Made”, té una denúncia mercantil o un procés penal, o el que calgui per atemorir-lo primer i castigar-lo després. El manual operatiu és molt vell i té els orígens a la Santa Inquisició (curiosa denominació a la qual els analistes han prestat poca atenció), encara que ha estat successivament al dia i ara qualsevol d'ells es pot baixar l'aplicació actualitzada via Internet. I en el sùmmum del desvergonyiment utilitzen constantment la projecció freudiana, aquest mecanisme de defensa del jo clínicament conegut mitjançant el qual dissimulen els seus impulsos violents i amenaçadors i els atribueixen a altres. Per això es permeten dir que els catalans independentistes són uns colpistes, quan de fet els únics colpistes han estat sempre ells. Haurien de llegir la tècnica del cop d'estat, de l'assagista italià Curzio Malaparte, i així s'assabentarien mínimament en què consisteix aquesta acció política.

Però això sona a recomanació i ja hem dit que és un esforç inútil. Segurament pensarien que Malaparte és un jove jugador del Brescia que l'omnipotent Florentino Pérez acaba de fitxar per al Reial Madrid.

El que passa a Espanya és una atrotinada ronyosa, tecnològicament avançada i poca cosa més.

No es dutxaran mai.